

LBRIS

We know
books

Editor: Anca EFTIME

Redactor: ANCA EFTIME

DTP: Simona BĂNICĂ

It starts with us, Colleen Hoover

Copyright © 2022 by Colleen Hoover

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2023, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-29-7

București, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

Totul începe cu noi / Colleen Hoover; trad. din limba
engleză: Ioana Socolescu. - București : Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-29-7

I. Socolescu, Ioana (trad. ; note)

821.111

TOTUL ÎNCEPE CU NOI

COLLEEN HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EPIC LOVE

Editura Epica, București, 2023

Capitolul unu

Atlas

Cuvintele *ass*¹ *whole*² sunt scrise cu vopsea roșie, pe ușa din spate a localului Bib's. Greșeala de ortografie îmi aduce aminte de mama, care avea obiceiul să o facă. Îmi venea să râd de fiecare dată când le pronunța așa, dar când ești copil și te trezești că ție ți se adresează aceste cuvinte, nu prea ți se mai pare amuzant.

— *Whole... ass*, mormăie Darrin. Sigur a scris-o vreun puști. Majoritatea adulților știu cum se scrie corect cuvântul ăsta.

Îi zic:

— Ai fi surprins să afli câți adulți îl scriu aiurea.

Ating vopseaua roșie. Nu-mi rămân urme pe degete. Individul probabil c-a făcut isprava azi-noapte, după ce am închis.

— Crezi c-a făcut-o dinadins? mă întreabă Darin. O fi vrut să-ți transmită că ești așa un mare nesimțit, încât ești un cur de-a-ntregul?

Darin își scoate geaca. O folosește ca să desprindă un ciob mare de sticlă din fereastra spartă.

¹ Fund (din engl.)

² Întreg, tot, adesea confundat cu *hole* — gaură. (din engl.)

— Și, mă rog, de ce presupui că se referă la *mine*? Poate că ținta erai tu. Ori Brad.

— E restaurantul tău, Atlas. Poate c-a făcut-o vreun angajat nemulțumit.

— Păi, am angajați nemulțumiți? mă minunez.

Nu-mi vine în minte nici măcar un singur angajat de-al meu care ar avea motiv să facă așa ceva. Ultima dată când cineva și-a dat demisia de aici, s-a întâmplat acum cinci luni. Iar fata a plecat de la mine în termeni amiabili, după ce a terminat facultatea și și-a luat diploma.

— Înainte să-l angajezi pe Brad, aici a lucrat tipul ăla care spăla vasele. Cum îl chema? Avea nume de mineral sau ceva de genul ăsta. Un nume superciudat.

— Cuarț, îi amintesc eu.

Nu m-am mai gândit la Cuarț de un car de ani. După atâta amar de vreme, mă-ndoiesc că încă îmi poartă pică. L-am dat afară aproape imediat ce am deschis restaurantul, fiindcă am aflat că nu spăla vasele decât dacă vedea pe ele urme de mâncare. Indiferent ce era adus de la mese — pahare, farfurii, tacâmuri —, dacă arăta cât de cât curat, Cuarț îl pune direct în suportul cu vase curate.

Dacă nu l-aș fi dat afară, Departamentul de Protecție a Consumatorului mi-ar fi închis restaurantul.

— Ar trebui să suni la poliție, mă sfătuiește Darin. Dacă vrei să primești banii de asigurare, va trebui să faci dovada c-ai depus plângere în mod oficial.

Nici n-apuc să protestez, că Brad apare la ușa din spate. Pantofii lui scrâșnesc pe cioburile împrăștiate pe podea. A fost înăuntru, să verifice dacă ni s-a furat ceva.

Brad se scarpină în bărbie și zice:

— A luat crutoanele.

Urmează o tăcere plină de nedumerire.

Darin cere o confirmare:

— Ai zis „crutoane”?

— Da. A șterpelit toate crutoanele pe care le-am pregătit aseară. Dar nu pare să fi luat altceva.

Informația asta mă ia complet prin surprindere. Dacă un om intră prin efracție într-un restaurant, însă nu ia ustensile de bucătărie scumpe sau alte obiecte de valoare, probabil că face așa ceva pentru că e flămând. Iar eu cunosc foarte bine genul ăsta de disperare.

Le zic:

— N-o să depun plângere la poliție.

Darin se răsuțește spre mine și întreabă:

— De ce nu?

— Fiindcă s-ar putea să prindă făptașul.

— Tocmai asta-i ideea, insistă Darin.

Scot din tomberon o cutie goală, de carton, și încep să adun cioburile de pe jos.

— Odată, și eu am intrat cu forța într-un restaurant. Am furat un sendviș cu șuncă de curcan.

Darin și Brad se zgâiesc la mine.

— Erai beat? vrea Darin să știe.

— Nu. Eram flămând. Nu vreau să fie arestat cineva pentru că a furat crutoane.

Darin nu se dă bătut:

— Bine, dar poate c-a fost doar începutul. Dacă data viitoare o să fure ustensile? Camera de supraveghere e tot defectă, nu?

Darin mă tot bate la cap de luni întregi s-o repar.

— Am avut prea multe de făcut.

Darin îmi ia cutia din mâini și se apucă să strângă restul cioburilor.

— Ar fi bine să chemi pe cineva să repare camera de supraveghere. Din moment ce Bib's a fost o țință așa de ușoară, poate c-o să-ncerce să intre pe șest și în Corrigan's.

— La Corrigan's avem paznici. Pe deasupra, mă-ndoiesc că hoțul o să-mi vandalizeze noul restaurant. A fost ceva spontan, o chestiune de oportunitate, nu ceva plănuțit dinainte.

— Așa *speri* tu, îmi zice Darin.

Dau să-i răspund, însă telefonul meu mă întrerupe, anunțându-mă că am primit un mesaj. Nu cred c-am întins vreodată atât de iute mâna după telefon. Când văd că mesajul nu e de la Lily, mă dezumflu puțin.

Azi-dimineață aveam treabă în oraș și m-am întâlnit cu ea, din întâmplare. E prima oară când ne vedem, după un an și jumătate. Însă n-am apucat să vorbim mult, fiindcă era în întârziere la muncă, iar Dean tocmai îmi trimisese mesaj cum că cineva a intrat prin efracție în Bib's. Ne-am despărțit puțin stânjeniți, iar ea a promis c-o să-mi dea un mesaj după ce ajunge la serviciu.

A trecut o oră și jumătate de-atunci, dar n-am primit nimic de la ea. O oră și jumătate e o nimica toată. Și totuși nu-mi pot ignora apăsarea din piept; ceva îmi spune că Lily are îndoieli cu privire la ce s-a spus între noi, pe trotuar, în conversația aceea de cinci minute.

Eu, unul, cu siguranță nu regret nimic din ce-am zis. Da, poate că m-am lăsat dus de val când am văzut cât de fericită pare și când am aflat c-a divorțat, dar am vorbit serios.

Sunt pregătit pentru noi doi. *Mai mult* decât pregătit.

Îi caut numărul de telefon în agendă. În ultimul an și jumătate am vrut de nenumărate ori să-i trimit un mesaj, însă la ultima noastră discuție am lăsat-o pe ea să decidă ce va fi între noi. Pe atunci avea atâtea pe cap, încât n-am vrut să-i complic și mai mult viața.

Însă acum s-a despărțit de el. Din câte mi-a zis azi, e pregătită, în sfârșit, să dea o șansă unei relații cu mine. Dar a avut la dispoziție o oră și jumătate ca să cugete la conversația noastră; o oră și jumătate e timp destul ca să înceapă să-și regrete cuvintele. Fiecare minut care trece fără să primesc un semn de la ea mi se pare lung cât o zi de post.

În agenda telefonului, numele ei e înregistrat drept „Lily Kincaid”. Modific informațiile de contact și înlocuiesc numele ăsta de familie cu „Bloom”.

Simt că Darin îmi suflă în ceafă. Se uită peste umărul meu, la ecranul mobilului.

— Asta-i Lily *a noastră*?

Brad ciulește urechile și zice:

— Îi scrie lui Lily?

— „Lily *a noastră*”? îi întreb nedumerit. Ați întâlnit-o doar o dată.

— Mai e măritată? se interesează Darin.

Clatin din cap, în chip de răspuns.

— Bravo ei! Parcă era însărcinată, nu? Are fată sau băiat?

Nu vreau să discut despre Lily, fiindcă deocamdată nu e nimic de discutat. Nu vreau ca situația să pară mai mult decât e în realitate.

— Are o fată. Și să știi că e ultima întrebare la care răspund.

Mă răsucesc spre Brad și întreb:

— Theo vine azi aici?

— Azi e joi, deci o să vină.

Intru în restaurant. Theo e singurul om cu care sunt dispus să discut despre Lily.

Capitolul doi

Lily

Chiar dacă au trecut aproape două ore de când eu și Atlas ne-am intersectat din întâmplare, mâinile încă îmi tremură. Nu-mi dau seama dacă am reacția asta pentru că m-am fâstăcit sau fiindcă n-am mâncat nimic de dimineață. Sunt prea ocupată ca să mă gândesc. Abia dacă am avut parte de cinci secunde de liniște, ca să analizez ce s-a petrecut adineauri; cu atât mai puțin să mă gândesc la micul-dejun pe care l-am adus cu mine.

Chiar s-a întâmplat? Chiar i-am pus lui Atlas niște întrebări așa de stânjenitoare, că o să-mi crape obrazul de rușine două săptămâni de-acum înainte?

Și totuși, nu mi-a lăsat impresia că era jenat. Părea foarte fericit că mă vede, iar când m-a îmbrățișat, am simțit cum o părticică din mine — una adormită de mult — s-a trezit deodată la viață.

De când am ajuns la muncă, abia acum am puțin răgaz să merg la toaletă. Stau în fața oglinzii. După ce m-am privit în ea, îmi vine să plâng. Am pete roșii în obraji, bluza mi-e împroșcată cu piure de morcovi, iar oja de pe unghiile mele e ciobită de-o veșnicie, fiindcă n-am avut deloc timp s-o șterg.

Atlas nu dorește să fiu perfectă. Nu are asemenea așteptări. Însă, când îmi imaginez cum ar fi să ne-nțlnim din întâmplare — și am visat de nenumărate ori la scenariul ăsta —, niciodată nu se întâmpla în toiu unei dimineți foarte aglomerate, după ce un bebeluș de unsprezece luni m-a luat la țintă cu mâncarea.

Atlas arăta și mirosea așa de bine!

Eu probabil că miroseam a lapte de mamă.

Întâlnirea noastră de azi m-a tulburat așa de mult, încât mi-a luat de două ori mai mult timp să organizez totul pentru șoferul care face livrări. Nici măcar n-am verificat site-ul florăriei, ca să văd dacă am primit comenzi noi. Arunc o ultimă privire în oglindă. Tot ce văd e o mamă epuizată, care muncește prea mult.

Ies din baie și mă întorc la birou. Scot din imprimantă un formular de comandă completat și citesc mesajul pe care clientul îl vrea scris pe cartonaș. Am mare nevoie să-mi distrag atenția de la gândurile despre Atlas. Prin urmare, mă bucur că dimineața asta e superaglomerată.

Comanda e din partea unui tip numit Jonathan: un buchet de trandafiri pentru o femeie numită Greta. Iar mesajul lui este: *Îmi pare rău pentru aseară. Mă ierți?*

Scot un geamăt de iritare. Nu-mi place să pregătesc buchete care vor fi dăruite în chip de scuze. De fiecare dată, mă gândesc obsesiv pentru ce anume își cer scuze clienții cu pricina. Oare tipul n-a venit la întâlnire? S-a întors târziu acasă? Poate că s-au certat?

Oare el a lovit-o?

Câteodată, îmi vine să scriu pe cartonaș numărul de telefon al adăpostului pentru victimele violenței domestice, dar trebuie să-mi reamintesc că nu toate mesajele de scuză au legătură cu fapte atât de cumplite precum scuzele care obișnuiau să-mi fie adresate mie. Poate că Jonathan e amicul Gretei și vrea să-i ridice moralul. Poate că e soțul ei și a cam exagerat cu vreo glumă proastă.

Indiferent de motivul pentru care buchetul ăsta va fi trimis, sper că e ceva de bine. Pun cartonașul în plic și îl strecor în buchetul de trandafiri, pe urmă îl așez pe raftul cu buchete care urmează să fie preluate de șofer. Tocmai scot din imprimantă următorul formular de comandă, când primesc un mesaj pe telefon.

Mă reped la telefon de parcă mesajul urmează să se autodistrugă, iar eu am la dispoziție doar trei secunde ca să-l citesc. Când mă uit la ecran, mă simt dezamăgită. Nu e de la Atlas. Mi-a scris Ryle.

Are voie să mănânce cartofi prăjiți?

Îi răspund rapid. **Da. Dar să fie moi!**

Las telefonul să cadă pe tejea, cu un zgomot înfundat. Nu-mi place ca fetița mea să mănânce des cartofi prăjiți. Ryle are drept de vizită două zile pe săptămână, așa că mă asigur că fetița primește mâncare sănătoasă când e cu mine.

A fost plăcut să nu trebuiască să mă gândesc la Ryle pentru câteva minute, însă mesajul mi-a reamintit de existența lui. Atât timp cât Ryle e prin preajmă, mă tem că între mine și Atlas nu poate exista niciun fel de relație. Nici măcar una de prietenie. Dacă încep să mă văd cu el, oare cum o să reacționeze

Ryle? Cum ar reacționa dacă el și Atlas ar fi nevoiți să petreacă timp unul în prezența celuilalt?

Poate că mă ambalez cam mult.

Mă uit lung la telefon, întrebându-mă ce să-i scriu lui Atlas. I-am zis c-o să-i trimit un mesaj după ce deschid florăria, dar când am ajuns aici, deja aveam clienți la ușă. Acum, după ce mi-a scris Ryle, mi-am adus aminte că și el e prezent în această ecuație. Tocmai de asta ezit să-i scriu lui Atlas.

Ușa de la intrare se deschide. Apare Lucy, una dintre angajatele mele. E întotdeauna aranjată din cap până-n picioare, chiar și atunci când e în toane proaste.

— Bună dimineața, Lucy!

Își dă la o parte părul din ochi, apoi își pune poșeta pe tejea, cu un oftat.

— Chiar e bună? vine replica ei.

Lucy nu-i tocmai o persoană matinală. Din acest motiv, fie eu, fie Sarah — cealaltă angajată a mea — stăm la casa de marcat până pe la ora unsprezece. În acest răstimp, Lucy pregătește aranjamente florale, în partea din spate a florăriei. După o ceașcă de cafea — sau mai degrabă vreo cinci —, devine mult mai prietenoasă cu clienții.

— Tocmai am aflat că nu ne-au fost livrate cartonașele cu numele invitațiilor, pentru că modelul ăla nu se mai produce, iar acum e prea târziu ca să comand altele. Nunta e peste o lună!

Pregătirile pentru nunta ei au întâmpinat atâtea probleme până acum, încât mai că-mi vine să-i sugerez să nu se mai mărite deloc. Dar nu sunt superstițioasă. Sper că nici Lucy nu e.

Îi dau o idee:

— Acum sunt la modă cartonașele hand-made.

Lucy își dă ochii peste cap și declară:

— Urăsc lucrurile hand-made. Nici nu mai vreau nuntă.

Am senzația că planificăm nunta asta de mai mult timp decât durează relația noastră.

Are dreptate.

— Poate ar trebui să anulăm totul și să mergem în Las Vegas, adaugă Lucy. Tu ai fugit de-acasă ca să te măriți, nu? Ți-a părut rău după aia?

Nici nu știu la ce întrebare să răspund mai întâi.

— Cum adică urăști chestiile hand-made? Doar lucrezi într-o florărie. Sunt divorțată, deci da, mi-a părut rău.

Îi întind un vraf de formulare de comenzi, de care n-am apucat să mă ocup, și adaug:

— Dar recunosc că *la început* a fost distractiv.

Lucy se duce în spate și începe să se ocupe de comenzi. Eu mă gândesc iar la Atlas. *Și la Ryle*. În mintea mea, parcă s-a dezlănțuit Apocalipsa. Așa mă simt gândindu-mă la amândoi în același timp.

Habar n-am cum și dacă o să funcționeze treaba asta. Când eu și Atlas ne-am ciocnit unul de celălalt, azi-dimineață, a fost ca și cum totul în jurul meu a dispărut; până și Ryle. Dar acum fostul meu soț mi se strecoară iar în gânduri. Adevărat, nu *ca altădată*; acum, gândul la el e ca un ambuteiaj pe șosea. După ce n-am avut deloc o viață amoroasă în ultimul an și jumătate, acum, în sfârșit, existența mea se îndreaptă în direcția cea bună, pe o șosea fără hârtoape sau curbe. Însă în clipa asta am senzația că în față mă așteaptă un drum neasfaltat, plin de obstacole și de bolovani.

Oare merită efortul? Bineînțeles că *Atlas* merită.

Dar oare merită atâta bătaie de cap? Merită stresul pe care o relație cu Atlas l-ar aduce în celelalte aspecte din viața mea?

De mult nu m-am mai simțit atât de sfâșiată între două porniri. Mi-ar plăcea s-o sun pe Allysa și să-i spun despre întâlnirea cu Atlas, dar nu pot. Ea știe ce simte Ryle pentru mine. E conștientă de cum s-ar simți fostul meu soț dacă Atlas ar apărea mai des în viața mea.

Cu mama nu pot vorbi despre el, tocmai fiindcă e măică-mea. Deși în ultimul timp am devenit mai apropiate, tot nu aș discuta cu ea despre bărbații cu care mă întâlnesc.

Cu o singură femeie m-aș simți în largul meu discutând despre Atlas.

— Lucy!

Își face apariția din spatele florăriei, scoțându-și o cască din ureche.

— M-ai strigat?

— Poți să stai la casa de marcat, te rog? Am ceva de făcut. Mă întorc peste o oră.

Lucy trece la casă, iar eu îmi iau poșeta. De când am născut-o pe Emerson, nu prea mai am timp doar pentru mine. Prin urmare, fur câte o oră-două în timpul zilelor lucrătoare, atunci când mai lucrează cineva cu mine, în florărie, așa încât poate să-mi țină locul.

Din când în când, simt nevoia să stau de una singură, doar cu gândurile mele — un lucru imposibil de făcut în prezența unui copil. Chiar și când Emmy doarme, sunt atentă doar la ea. Iar la florărie avem de lucru aproape în permanență.

Rareori se întâmplă să treacă o perioadă ceva mai lungă fără să fiu întreruptă.

Am descoperit că, uneori, să stau singură în mașina mea, ascultând muzică — și, ocazional, savurând o felie de tort cumpărat de la Cheesecake Factory — mi-e de ajuns ca să-mi limpezesc mintea.

Am parcat. De aici am vedere directă asupra Golfului Boston. Îmi înclin scaunul pe spate, iau carnetelul și pixul pe care le-am adus cu mine. Nu știu dacă mă va ajuta la fel de mult ca o felie de tort, dar am nevoie să-mi exteriorizez gândurile așa cum făceam altădată. Metoda asta m-a ajutat în trecut, atunci când doream ca ideile mele să se cearnă, să prindă contur. De data asta, sper că a nota totul pe hârtie mă va ajuta să nu se ducă totul pe apa sâmbetei.

Dragă Ellen,

Ia ghici cine s-a întors!

Eu.

Și Atlas.

Amândoi.

Azi-dimineață, eu și Emmy ne duceam să ne întâlnim cu Ryle. Mi-a părut așa de bine să-l văd pe Atlas! Dar, chiar dacă a fost plăcut să-l reîntâlnesc și să aflu în ce ape ne scaldăm amândoi în acest punct, mica întrevedere s-a încheiat oarecum stânjenitor. El avea o urgență legată de restaurantul lui și era pe fugă. Eu încă nu deschisem florăria. Ne-am despărțit, dar nu înainte să-i promit c-o să-i scriu un mesaj.

Vreau să-i scriu. Chiar vreau! Mai ales că, văzându-l, mi-am adus aminte cât de mult îmi lipsește senzația pe care o am în preajma lui.

Mi-am dat seama cât de singură mă simt abia după ce am petrecut câteva minute cu el. Și, din moment ce am divorțat de Ryle...

A, ia stai!

Uau! Nici măcar nu ți-am povestit despre divorț.

A trecut mult prea mult timp de când nu ți-am mai scris. Hai să-ți fac rezumatul.

După ce am născut-o pe Emmy, am decis că trebuie să mă despart permanent de Ryle. I-am cerut divorțul imediat după ce am născut. Nu am vrut să fiu crudă; pur și simplu n-am știut ce aveam să fac decât atunci când am ținut-o în brațe pentru prima dată și am simțit cu toată ființa mea că voi face orice e necesar ca să întrerup ciclul abuzului.

Da, a fost dureros să-i cer divorțul. Mi-a frânt inima, dar nu-mi regret decizia. Alegerea asta m-a ajutat să înțeleg că, de multe ori, cele mai dificile hotărâri au cele mai bune rezultate.

Nu pot să mint; Ryle îmi lipsește. Mi-e dor de ceea ce a fost cândva între noi. Mi-e dor de familia pe care noi doi i-am fi putut-o oferi lui Emerson. Și totuși, sunt convinsă că am ales corect, chiar dacă din când în când povara acelei decizii mă copleșește. E greu, pentru că încă sunt obligată să interacționez cu Ryle. Nu și-a pierdut calitățile frumoase de care m-am îndrăgostit. În plus, acum, când relația noastră s-a terminat, rareori îi văd latuna negativă, care a dus la încheierea căsniciei noastre. Bănuiesc că asta are de-a face cu faptul că se simte presat să se poarte frumos. A fost nevoit

să fie amabil și să nu se împotrivescă prea mult divorțului. Știa că aș fi putut depune plângere la poliție, din cauza episoadelor de violență pe care le-am îndurat. Deci ar fi putut pierde mai mult decât o soție. Așadar, când s-a pus problema împărțirii custodiei, lucrurile s-au rezolvat mai amiabil decât îmi închipuisem.

Una dintre posibilele explicații este că m-am împotrivit mai puțin decât el. Când i-am zis că vreau custodie exclusivă asupra lui Emmy, avocatul meu a vorbit fără ocolișuri: dacă nu eram dispusă să scot la iveală, în sala de judecată, cele mai sordide părți ale căsniciei mele cu Ryle, nu prea aveam cum să-l împiedic să obțină drept de vizită. Chiar dacă aș fi jucat cartea violenței domestice, avocatul mi-a explicat că se întâmplă foarte rar ca un tată iubitor, care își întreține familia și care are o carieră de succes să fie lipsit de orice drept părintesc.

Aveam de ales: să depun plângere împotriva lui și să-l târăsc prin tribunale, cu toate că, foarte probabil, mi s-ar fi impus împărțirea custodiei, sau să încerc să ajung la o înțelegere cu Ryle — una care să ne convină amândurora. Și am decis să împărțim sarcina creșterii lui Emerson.

Se poate spune că am ajuns la un compromis, deși niciun fel de înțelegere de pe lumea asta nu m-ar face să mă impac cu gândul de a-mi lăsa fiica singură cu un om care știu că e impulsiv. Tot ce pot să fac este să aleg răul mai mic, în speranța că Emmy nu va vedea niciodată acea latură a lui.

Îmi doresc ca Emmy să aibă o relație cu tatăl ei. Niciodată nu mi-am propus să o țin departe de el. Vreau doar să mă asigur că e în siguranță. De asta l-am rugat pe Ryle